

BUTLLETÍ INFORMATIU

NOTÍCIES DEL CASAL

Ben trobats a tothom!

Comencem un nou curs amb molta il·lusió. Tindrem novetats, sorpreses i també coses que no canvien. Haureu d'estar al cas de la programació del butlletí, la web i el whatsapp més que mai!

Aquest mes de setembre el Casal farà balls els dissabtes i participarem a la Festa Major d'Horta.

És moment de retrobar-nos i de venir a preinscriure-us als tallers que voleu fer i de preguntar-nos tot el que faci falta. Això serà del 2 al 12 de setembre sense ordre d'arribada, per tant, no cal que feu cues. Segur que trobareu l'activitat que més us encaixi o la que us agrada fer habitualment.

És un mes de grans festivitats. A més a més de la Festa Major d'Horta, tenim la diada de l'11 de setembre i La Mercè.

**SETEMBRE
2025**

NÚM. 115

DEL CHOZO AL CHUZO Y DEL CHUZO AL CHOZO

Cuando veo en las algaradas callejeras a la policía vistiendo atuendos propios de gladiadores del siglo veintiuno, repartiendo “leña” a diestro y siniestro, retorno a la Salamanca de mi niñez, donde gigantones con uniforme gris y casco metálico buscaban insurrectos por los alrededores de la Plaza Mayor, después de deshacer a mamporros la concentración de estudiantes que cada poco convocaba el SEU. Aquellos guardias tenían las manos como panderos, sus caras chorreaban sudor bajo el casco metálico que trataba de protegerlos. Sus uniformes de paño grueso, pensados para imponer, se convertían en un lastre a la hora de repeler, y cuando al fin terminaba la trifulca, la sensación de haber salvado a España de rojos y comunistas los redimía de toda culpa, sintiéndose salvadores de la patria.

La mayoría de aquellos guardias había optado por la única salida que les permitía salir de un mundo rural donde el presente era incierto y el futuro no existía. Su mundo de tonos grises era el que les permitía salir del ocre, color de terrones de adobes, de tierra de yunta y viento solano. Su sistema de vida no dependía de una buena sementera; ejecutar órdenes no era más que lo aprendido en la mili. Hacerlo era solo una continuación de lo ya aprendido, y retornar al escenario de su pasado con atuendo de época era motivo de orgullo.

Los ahora llamados agentes son otra cosa. Me dan la sensación de ingenios electrónicos desechados. No tiene que ser fácil aporrear y aporrearse a sí mismo con el título de licenciado colgado en la pared de su casa. No parece comprensible protestar un día de paisano con pancarta incluida por disconformidad con los recortes salariales, y al otro día pasar al otro lado de la manifestación para ser el aporreador de los manifestantes.

Parece que el nivel de estudios de las actuales promociones de policías es altísimo, incluidos títulos universitarios y estudios superiores. Por eso, cuando vestidos de robot tienen que golpear a quien puede ser su amigo, hermana, vecino o su compañero de promoción, su mente debe estar en otro sitio, quizá intentando no pensar o quizá pensando en cómo pagará la hipoteca al mismo banco cuya fachada él defiende de los indignados de turno.

Quizá dejando la mente en blanco cuando, en un exceso de rabia, golpeó a aquel estudiante que bien pudo ser él en otro tiempo. Quizá piense en la formulación del material que, como becario con futuro, ayudó a conseguir y que ahora el mismo utiliza para repeler. Quizá piense que lo mejor es no pensar y ser otro, de manera que el uniforme deje de serlo para convertirse en su propia piel, de la que se desprende cuando llega a casa y abraza a su hijo, al que supone que está defendiendo, pero no sabe de qué ni de quién.

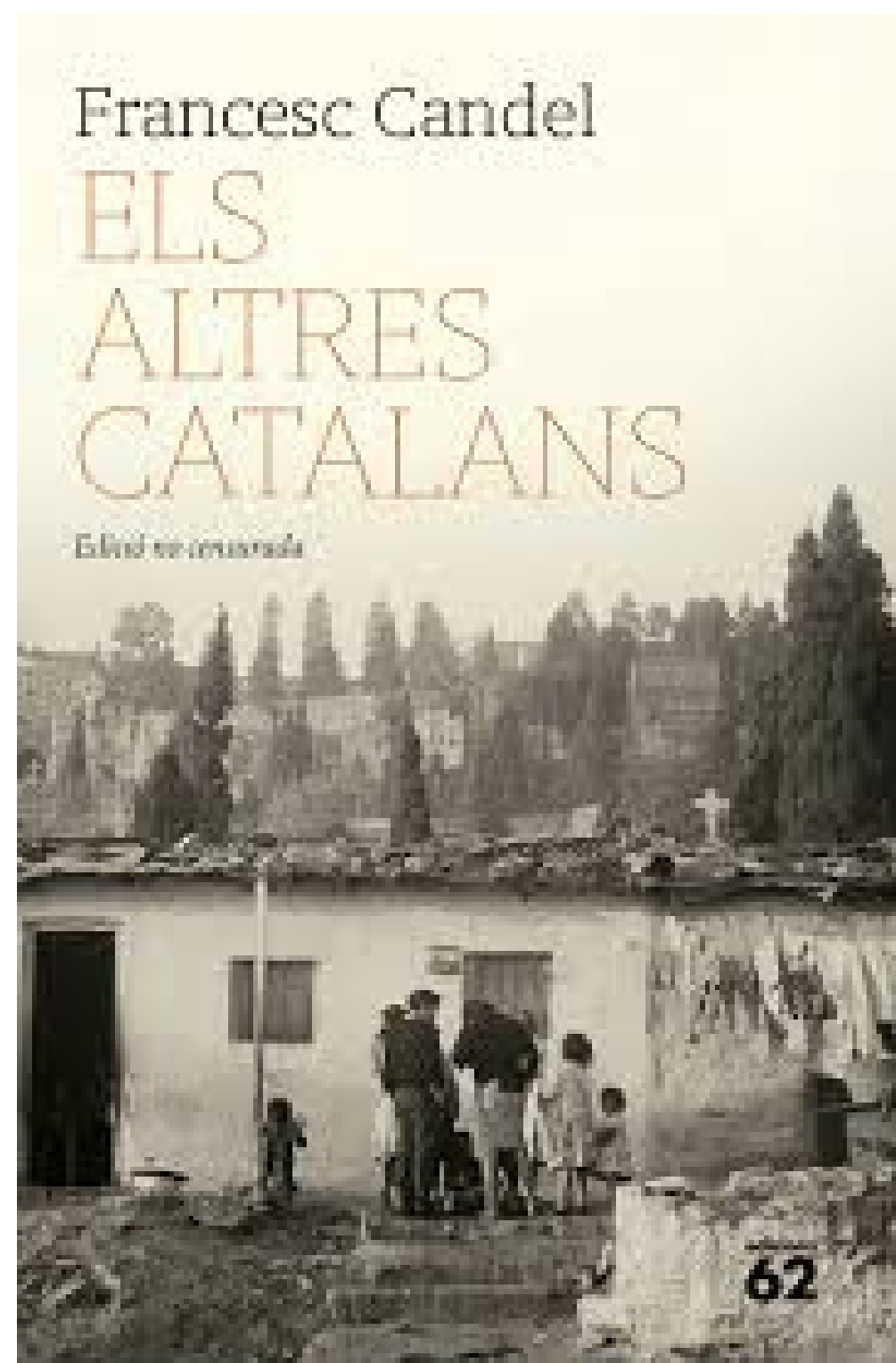
SI PARA UN MANDO SOMOS “EL ENEMIGO” PREOCUPATE.

FRANCISCO CANDEL “ELS ALTRES CATALANS”

El passat mes de maig es van complir 100 anys del naixement de l'escriptor Francisco Candel. Va néixer a Casp, Saragossa, i va arribar amb la seva mare vídua a Barcelona el 1930, amb només 5 anys. La seva família era originària de València. En un principi, van viure en un dels barracons que hi havia a la muntanya de Montjuïc (Can Tunis), una de les zones més pobres de la ciutat, i més tard a la Marina del Prat Vermell (Zona Franca).

Va començar a treballar molt jove i estudiava per la nit, sent tot un exemple de superació. Francisco Candel, també conegut com a Paco Candel, va ser una persona molt respectada. Va publicar més de 50 llibres, i la seva obra més influent va ser “Els altres catalans”, publicada per primera vegada el dia de Sant Jordi de 1964, en català. Amb aquesta obra, va donar visibilitat a la problemàtica dels emigrants que, en aquella època, arribaven a Catalunya, sobretot des d'Andalusia, Extremadura, Galícia o Castella.

Era una època en què Catalunya necessitava mà d'obra en la construcció i a les fàbriques. Van arribar persones que, amb molt de sacrifici, van deixar enrere la seva terra, la seva família, els seus amics i les seves costums, buscant un futur millor per a ells i els seus éssers estimats. Poc a poc, es van anar integrant de manera natural en la manera de viure d'aquesta terra, aprenent noves costums i una nova llengua, aportant el seu treball, la seva alegria i el seu desig de prosperar.

La majoria es va establir en barris populars o fins i tot en barris nous, com Roquetes, La Trinitat, Bon Pastor, Torre Baró, molt ben reflectit a la pel·lícula “El 47”, i en molts altres barris de la perifèria de Barcelona.

Un altre dels llibres molt coneguts de Francisco Candel és “Donde la ciudad cambia su nombre”, ambientat a les cases barates de Can Tunis (avui en dia, el barri ja no existeix, va ser desmantellat), on relata la vida diària en aquest barri humil als anys 50.

Avui, la història de l'emigració a Catalunya es repeteix, tot i que amb grans diferències. Venen de països llunyans i de cultures diferents, buscant el mateix que buscaven els nostres pares o avis. Segur que per a ells és molt dur i complicat. **Aquests nous emigrants, aquesta vegada, no compten amb un Francisco Candel que els doni visibilitat.**

EL NOMBRE

¿Os habéis parado a pensar cuántas veces oímos y pronunciamos nuestro nombre?

Todas las personas tenemos derecho a un nombre. Es nuestra seña de identidad, por él nos distinguimos dentro de nuestra propia familia y nos damos a conocer ante la sociedad. En cierto modo, es nuestra tarjeta de presentación ante el mundo y el primer regalo que recibimos.

Los padres tienen la obligación de inscribir a sus hijos en el Registro Civil, indicando el nombre, los apellidos, el lugar y la fecha de nacimiento. Este documento es fundamental: nos reconoce como ciudadanos y nos da acceso a derechos esenciales como la sanidad, la educación y tantos otros que conforman la vida social y legal.

Los nombres también evolucionan con el tiempo, antiguamente estaban ligados a tradiciones, historia, origen, lengua... en la actualidad va más por modas y épocas. Los hay para todos los gustos: clásicos, raros, curiosos... Por ejemplo, Elon Musk llamó a uno de sus hijos X AE A-12. Es tan complicado pronunciarlo, que muchos pensaron que era una broma.

A lo largo de la vida, el nombre nos acompaña siempre. Aunque otras personas puedan llamarse igual, nuestro nombre es único porque forma parte de nuestra historia. Al escuchar nuestro nombre o llamar a alguien por el suyo, fortalecemos las relaciones personales y la comunicación.

Y a vosotros ¿Os gusta vuestro nombre?

PERCEPCIÓ 360

Trobo molt suggeridores totes les formes de l'Univers que s'han imaginat els científics, els filòsofs i els pensadors als quals se'ls ha ocorregut fer alguna hipòtesi sobre la qüestió. La lectura dels articles escrits per En Romà Bayarri al GLOPS 64, és el motiu que m'ha empès a fer algunes reflexions cosmovisionàries.

Ens proposa en primer lloc una visió des de dins d'una esfera en la qual les parets interiors fossin un mirall. Crec que en un moment o altre en Pitàgores va dir que la forma de l'univers era un dodecaedre, partint de les proporcions àuries, basades en els pentàgons, que són precisament la forma de les cares del dodecaedre.

A partir d'això, se m'ocorre que, com diu en Bayarri amb la seva esfera nosaltres fóssim a l'interior i les parets fossin un mirall, i fantasiejant amb la meva dèria que en realitat només hi ha una sola galàxia. Quan dic fóssim vull dir, tota la galàxia a dins del dodecaedre les cares del qual fossin de mirall, però, de mirall temps, i no estaria pas al bell mig, sinó evidentment excèntrica. Això ens faria veure en el reflex de les cares miralls, una infinita quantitat i varietat de galàxies virtuals, que en realitat serien sempre la mateixa, en distintes posicions espacio-temporals. Ah! i per acabar la meva fantasia onírica, les arestes serien els "forats de cuc", per on transitar a través del temps, com també es podria fer des dels vèrtexs. Això pot ser un somni, però potser algun científic eixelebrat podria demostrar-ho matemàticament.

En el segon cas en Bayarri ens parla d'un cos esfèric amb percepció total en la seva superfície, però no en fa cap deducció cosmològica. Aquesta proposta ja se m'havia ocorregut farà més de 10 anys quan vaig escriure les meves incipients Cosmovisions. La meva teoria basada en aquesta visió total, si que no cal que me la ratifiqui cap científic, em sembla senzillament irrefutable per a qualsevol capaç d'entendre-la, i per això no calen cap mena d'estudis, només una mínima capacitat de reflexió sobre les meves suposicions.

Tots els mesuraments que fem estan condicionats per mancances en els nostres òrgans perceptius i també en la limitació captadora de vibracions que no representen, ni amb els aparells que inventem per a mesurar-les, ni el 5% de les que es capaç d'emetre el Cosmos.

Només podrem arribar a fer un supòsit versemblant si ens imaginem que tenim una percepció global de 360° i que abasti totes les vibracions possibles. No hi pot haver cap dubte que seria exactament com si fóssim al centre de l'Univers, el tindríem TOT, al nostre voltant i alhora i pel mateix motiu seria com si en fóssim fora. I amb això no especulo sobre la seva forma, perquè no sé si se li pot dir forma, però allò que sí que ens fa entendre el raonament és que l'Univers no té límits i que és autocontingut. Altres deduccions poden ser més especulatives, però aquesta primera no crec que pugui tenir cap objecció. Intenteu-ho.

PARLEM

Tot just, es va obrir a primera hora del matí, la porta i les finestres del centre de muntanyisme, amb el jardí regat i totes les flors ufanoses al sol, la mainada entrava amb silenci, van anar a asseure's al seu lloc.

Lavors, el seu cap, va començar a parlar, - Bé nois, esteu disposats a escoltar en silenci ? Resposta ràpida ; Si, si!. Llavors podem començar.

La raó de la Flama del Canigó, perquè ho entengueu, es tracta de pujar a la cima del Canigó per renovar la Flama, el dia 22 de juliol, que és la nit més curta de l'any, és un vella tradició de Perpinyà.

Avui en dia les coses han canviat i aquesta festa té una organització, finançada total o parcialment per l'Administració.

Al Castellet de Perpinyà, es troben tots els grups excursionistes, per recollir la flama vella, guardada dins el Castellet i aleshores, tres dels voluntaris és fan càrrec de la flama vella, per tornar amb la nova, llavors és el tret de sortida, per pujar al Canigó.

Allà dalt fa molt fred com si fos ple hivern i els vents són furients, per això els voluntaris van amb roba gruixuda i s'ajuden amb els bastons de muntanya. Per veure bé el camí, quan ve la fosca, porten llanternes al front lligades amb bufandes o mocadors.

En arribar al pic ja comencen a fer la foguera amb branques de tota mena que recullen d'allà mateix fins que el foc flamegi. A les dotze de la nit en punt els portadors hi deixen el foc vell i agafen el nou que té molta força i que fins i tot les flames pugen cap al cel.

Aleshores tots tornen cap avall, per repartir la nova flama per tots els pobles que l'esperen per encendre els seus focs, i rebre-la amb gran festa, una feliç revetlla de Sant Joan.

Festa de germanor de gent del nord i del sud, tres mil fogueres per tots els països catalans, sempre units sempre germans.

PERSONAS CON DISCAPACIDAD

La visión en la sociedad sobre las personas con discapacidad ha evolucionado a lo largo de la historia, era una visión negativa, dando a entender que eran personas menos validas, menos capaces.

Las causas mas frecuentes eran, al nacer, por algún tipo de enfermedad o provocada por un accidente.

Los tipos de discapacidad pueden ser también por déficit visual, auditivo, físico o motriz.

La diversidad funcional representa la nueva ideología para comprender la discapacidad, sin embargo la denominación oficial a nivel internacional sigue siendo 'personas con discapacidad'.

Una vez hecha esta introducción y poniendo como base que las personas somos diversas y cada una tiene capacidades diferentes, seamos capaces de comprenderlos y sobre todo respetarlos.

También quiero destacar lo que estas personas pueden conseguir para demostrarnos sus capacidades a través de muchos medios como pueden ser, el deporte adaptado, la música, la restauración, las artes escénicas y todo lo que ellos se propongan para que la sociedad los valoren como se merecen.

Los atletas que participan en las Paraolimpiadas son un claro ejemplo para fomentar la inclusión social.

HOMENAJE

Era el refrán hecho hombre
Sentencioso, parco y recto
Hondo pozo de experiencias
¡Oh buen Dios ¡!Que gran maestro ¡

Su estatura entreverada
Edad: ni joven ni viejo
Tenaza hierro sus manos
Tambor de cuero el pellejo

Pantalón de pana siempre
Arlequín, gastado, tieso
Mil tonos y mil dibujos
Mil veces cosido y puesto

La boina, como peluca
Almidonada; de fieltro
Como eñe que dibuja
Una corona en su gesto

Y calzando su persona
Abarcas de goma y vendo
Sandalias en ciertos casos
Pañuelo de dril al viento

La sonrisa como norma
Que se inicia en cada gesto
Que solo pierde su forma
Si algo sorprende al sujeto

Cargó de hijos la casa
Y sin hijuela vinieron
Y no envejeció la grasa
En el perol que tuvieron

Se apunta a cualquier trabajo
Terminó de jornalero
No logró con su destajo
Poner cuartones al cielo

Un con Dios y una sonrisa
Con su adiós y un... hasta luego
Podía arropar una brisa
O acunar en cualquier fuego

Pasaron fueron los años
El trigo no llega al muelo
Y sin muelo no hay molienda
Y sin molienda: canguelo

Habla con su Santa, habla
Y terminan conviniendo:
Es menester, ir del pueblo
Para dar trabajo al biello

Maleta, ¡buena maleta!
Si nada que meter tengo
Me sobra con pantalones
Y una muda de prevengo

Más que maleta fardel
Pues a si no me entretengo
Que en la maleta hay esquinas
Y poco que meter yo tengo

Una muda y dos jerséis
De lana que fue tejiendo
La dueña de sus amores
Que en casa dejó gimiendo,

Gastos, pagos tiene ya
Y en el viaje, pues bueno
Una mieja de chorizo
Y pan de aquel de centeno

Que si a mí, arcadas dieran
Nada que arrojar yo tengo
Aunque me dieran la vuelta
Cual calcetín, sin un liendro

Que cosas tiene la vida
Sobre el burro aun me tengo
Más un tren he de coger...
Y si me voy... como vengo

Miguel marchó para Suiza
Y ahorro... y fue reponiendo
Me consta que no gastó
Solo en sellos escribiendo

EL PROJECTE VULNERABLES: CUIDANT DE TOTS NOSALTRES

Benvolgudes i benvolguts,

És un plaer compartir amb tots vosaltres el nostre espai al Casal: El Projecte Vulnerables. Una iniciativa va sorgir a partir de les necessitats detectades a la nostra comunitat i que s'ha desenvolupat des de fa temps amb molta il·lusió i dedicació. Durant aquests anys, hem crescut i après molt, sempre amb l'objectiu de donar el millor servei i ajudar aquelles persones que més ho necessiten.

El nostre principal objectiu és garantir el benestar de tothom que forma part del Casal. Per això, el Projecte Vulnerables està enfocat a ajudar aquelles persones que, per diferents motius, es troben en una situació de vulnerabilitat, ja sigui per l'edat, problemes de salut o altres circumstàncies que els facin més febles davant de les dificultats.

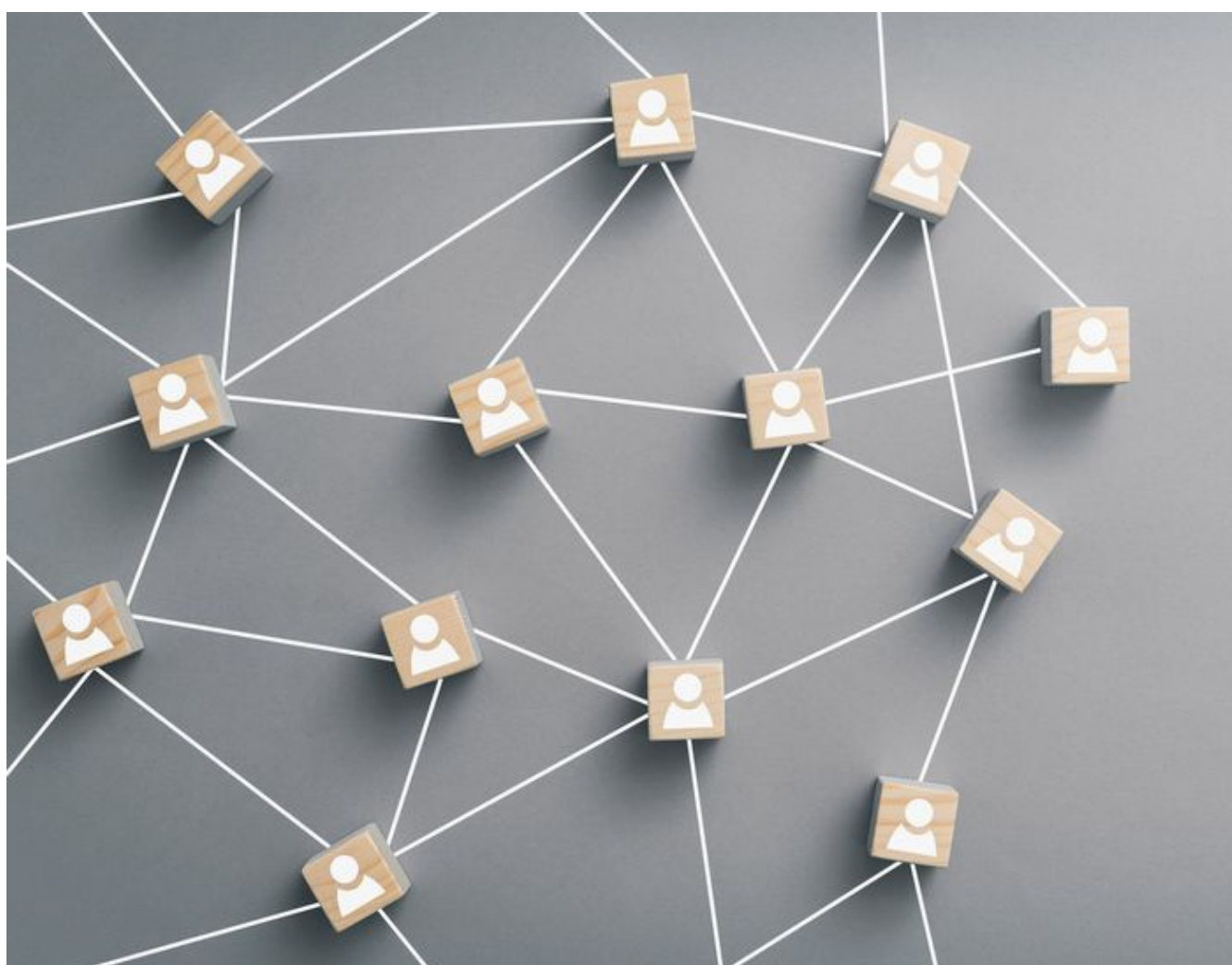

Volem que ningú se senti sol o desprotegit. Treballem per identificar aquelles persones que necessiten més suport i oferir-los companyia, ajuda i recursos que facin la seva vida més fàcil i agradable.

Recordeu que al Casal d'Horta som un equip que es preocupa pel vostre benestar i que sempre estem aquí per escoltar-vos i ajudar-vos.

Si voleu saber més sobre el Projecte o teniu qualsevol dubte, podeu passar pel Casal els dilluns a partir de les 10 del matí. Estaré encantada d'atendre-us i ajudar-vos en tot el que necessiteu.

Gràcies per formar part de la nostra comunitat i per confiar en nosaltres!

MITOLOGÍA VASCO-NAVARRA

Soy una **Lamiak** (Lamia) y habito en los bosques frondosos y verdes de Euskalerrria y Nafarroa, soy un ser mitológico. Me conocerán por mi belleza y porque me estaré peinando mi largo cabello con peines de oro, en la orilla de los ríos, pero tengo algo que es inquietante, mis pies no son humanos, son de animal. Algo parecido a una sirena.

Los humanos usan la mitología para explicarse lo que no pueden entender por la vía racional, así que tenemos un motivo de peso para existir.

Hoy vengo para presentarles a los seres que formamos el Olimpo mitológico de este rincón del mundo. En primer lugar, les presento a:

Mari, la mandamás, no confundirla con la vecina del quinto, ni con María la madre de Dios, esta es mucho más pagana. En realidad, es el compendio de muchas femineidades. Representa la Madre Tierra, habita en el interior de las montañas, su morada principal está en una cueva del monte Anboto. Tiene dos hijos: **Mikelatz** el malo. **Atabarri** el bueno.

Sugaar, marido de Mari, como buen consorte él está a lo suyo, anda por el inframundo prediciendo tormentas, un Jorge Rey antiguo, cuando sale cruza el cielo con forma de una gran serpiente envuelta en fuego, después estalla el caos celeste.

Basajaun, un personaje enorme y peludo. Es dios protector del bosque y los rebaños, descubridor de la agricultura y la metalurgia. Es un buenazo, si lo ves detrás de un árbol no te asustes, te está protegiendo.

Tarttalo, este es un poco malo se dedica a comer rebaños y personas y es bastante feo, un gigante con un solo ojo. Tiene un anillo mágico para atrapar a las presas. ¿Te suena? el otro con una historia de anillos es pequeño, cabezón, pelón, tiene dos ojos, es Gollum, ha perdido el suyo y siempre reclama en tono quejumbroso ¡Mi anillo, mi tesoro!

Akerbeltz, macho cabrío negro, ¡vamos! el mismo diablo.

Urtzi, el dios del cielo es el único que vive en el ático celeste. Domina y administra todos los fenómenos atmosféricos, es protector de la tierra.

Las Sorginak, las brujas asistentes de la diosa Mari, se pueden transformar en gatos negros y otros animales, tienen la capacidad volar. Son un símbolo de resistencia a la cristianización, todavía tienen trabajo. Son buenas porque curan enfermedades. A las de carne y hueso les dieron muy mala vida, siempre juzgadas por malas y muchas fueron a parar a una pira, por pecadoras y rebeldes. Actualmente el sistema de persecución se ha modernizado, pero seguimos en ello.

OLENTZERO y **Mari DOMINGI**, de estos dos no tengo noticias de que tengan ningún "affaire", por tanto, no hay salseo, solo se les ve por Navidad. No se sabe que hacen el resto de año, solo sé que él es un carbonero gordo y risueño que en invierno baja del monte cargado de regalos.

Mari DOMINGI es muy joven, llegó al Olimpo hace poco, por aquello de la paridad de género.

SUDOKU Y SOPA DE LETRAS

	5		6	3				2
7				8	4		5	
8		4	2		9	7		
	8	6	3					5
		3		6		4		
4	7		8		5			
		7			6	5		8
							6	7
6						3	2	

A V B M A N E J A D O
R N É A Ñ J F T C É F
B A Z I L B Z S A Z R
R A M I N A E R R O A
P O Ñ I V L D L A D G
R I P O L O É Í M I M
O Z A E M L L O E L E
M L U N E O E L L P N
E M B R C É T T O M T
S N L Z F L T Í E U O
A Ñ O S Ñ U A E N C F

ANCLA AÑOS BALADÍ BAÑO CARAMELO CUMPLIDO
FRAGMENTO LLOVIZNA MANEJADO MOTÍN
MUELLES PROMESA RAMILLETE REANIMAR RELÉ

BALL de 17 a 19.15h	dissabte 6, MÚSICA VARIADA I SORTEIG DE PLANTES dissabte 20, MÚSICA EN VIU AMB MÒNICA VEGA I SORTEIG DE PLANTES. Preu pendent de confirmar
SEVILLANES de 18 a 19.30h	dissabte 13 I 27 Activitat oberta de sevillanes
TORNEIG DE TENNIS TAULA	15, 16 I 17 de 9.30 a 13h. Vine a veure els participants de l'activitat de Tennis taula del Casal. Competiran a la sala d'actes.
FESTA MAJOR D'HORTA	Dilluns 8, ACTUACIÓ DEL GRUP DE SEVILLANES DEL CASAL. Lloc i hora: Plaça de Santes Creus de 17 a 18h Dimarts 9, ACTUACIÓ DEL GRUP DE BALLS EN LÍNIA. Lloc i hora: Plaça Eivissa de 17 a 18h

PREINSCRIPCIONS DEL TRIMESTRE OCTUBRE- DESEMBRE 2025

PREINSCRIPCIONS PER A PERSONES USUÀRIES:

ONLINE: Del 14 de juliol al 15 de setembre

Fent click aquí per omplir el formulari

PRESENCIAL: Del 2 al 12 de setembre

de 10.00h a 13.00h i de 16.00h a 18.00h

SORTEIG DE PLACES DELS TALLERS MÉS DEMANDATS: 19 de setembre

COMUNICACIÓ CONFIRMACIÓ DE PLAÇA: Del 22 al 26 de setembre (via whatsapp o presencial de 10.00h a 13.00 i de 16.00 a 18.00h)

PAGAMENT DE TALLERS PROFESSIONALS: Del 29 de setembre al 10 d'octubre de 10.00h a 13.00h i de 16.00h a 18.00h

INSCRIPCIONS PER A PERSONES NO USUÀRIES I REPESCA DE PLACES LLIURES:

PRESENCIAL: Del 29 de setembre al 10 d'octubre de 10.00h a 13.00h i de 16.00h a 18.00h

TANCAMENT CASAL

11 I 24 DE SETEMBRE

